

ת"פ 2443/03/17 - מדינת ישראל נגד שירי חונא

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 2443-03-17 מדינת ישראל נ' חונא

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שירי חונא

הנאשמת

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה, לאחר ניהול הוכחות בעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק.

2. עפ"י כתב האישום, בתאריך 23.09.16, בשעה 13:10 לערך, נהגה יעלה הודיה אדרי (להלן: "המתלוננת") ברכבה, בעיר רחובות, כשעמה שני ילדיה הקטינים ברכב, עת היא בחודש חמישי להריונה, ולפניה רכבה של הנאשמת. עם מופע האור הירוק ברמזור ומאחר ורכב הנאשמת לא נסע, החלה המתלוננת לצפור. בעקבות זאת, יצאה הנאשמת מרכבה, ניגשה אל חלון הנהג ברכב המתלוננת, אמרה לה "מה את צועקת?" וכן תקפה אותה שלא כדין וללא הסכמתה בכך שסטרה על לחיה השמאלית, משכה את כיסוי ראשה של המתלוננת והכתה בכתפה, תוך שהקטינים ברכב החלו לצעוק בבהלה. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, באותו המעמד, הנאשמת צעקה על המתלוננת, קיללה אותה, שרטה אותה בציפורניה בצווארה ובידה השמאלית, וגרמה לה לחבלות בדמות של שריטות ואדמומיות. עוד קבעתי, כי לאחר האמור, כאשר נטלה המתלוננת את הטלפון הנייד שלה לידיה, חטפה אותו הנאשמת, השליכה אותו על הכביש וגרמה לו נזק.

3. עפ"י כתב האישום יוחסה לנאשמת עבירה נוספת של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, לעניינה קבעתי כי לא היה מקום לייחס לה בנוסף לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, שכן היא "נבלעת" בה ומעבירה זו זוכתה הנאשמת.

התנהלות דינית:

4. בהמשך לכפירתה של הנאשמת במיוחס לה, נשמעו הראיות בתיק. הכרעת הדין ניתנה ביום 07.03.19. הנאשמת הורשעה כמפורט לעיל, נקבע ומועד לשמיעת טיעונים לעונש.

5. בהמשך, הוגשה בקשת ב"כ הנאשמת להורות על מתן תסקיר שירות המבחן בעניינה. לאחר קבלת עמדת עמוד 1

המאשימה, דחיתי את הבקשה וקבעתי כי בהעדר קבלת אחריות, הבעת חרטה והליך שיקומי, אין מקום למתן תסקיר שירות המבחן.

בקשה זו הועלתה פעם נוספת בהמשך ע"י הסנגורית ונדחתה בשנית.

6. הטיעונים לעונש נשמעו ביום 11.06.19. לאחר שנשמעו הטיעונים, הוריתי על קבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות בעניינה של הנאשמת וקבעתי מועד למתן חוות הדעת ולהשמעת גזר הדין.

7. ביום 15.09.19, התקבלה הודעת הממונה על עבודות שירות, כי הנאשמת זומנה להתייצב לפניו בשני מועדים - ביום 18.08.19 וביום 15.09.19, כי הזימונים נעשו באמצעות פקס למשרד באת כוחה וכן שיחה טלפונית, אך הנאשמת לא התייצבה באף אחד מן המועדים האמורים. על כן, לא ניתן היה למסור חוות דעת בעניינה.

8. ביום 02.10.19, הוגשה בקשת ב"כ הנאשמת במסגרתה נטען, כי הנאשמת לא התייצבה לפני הממונה ביום 18.08.19, בשל נסיבות רפואיות ואולם תימוכין רפואיים מתאימים לא צורפו לבקשה. בהחלטתי מאותו היום הבהרתי, כי לאחר צירופם, אדרש לבקשה בשנית.

9. עד ליום 31.10.19 בו התקיים דיון במעמד הצדדים, לא הוגש אישור רפואי כלשהו. במועד הדיון, חזרה הסנגורית על טענתה כי לנאשמת נסיבות רפואיות אשר הקשו עליה להתייצב לפני הממונה על עבודות שירות ועתרה כי בית המשפט יורה לממונה לזמנה פעם נוספת, לשם מתן חוות הדעת. ואולם, גם למועד הדיון התייצבה נאשמת ללא מסמכים רפואיים רלוונטיים. הנאשמת אף אמרה לפרוטוקול, כי אין בכוונתה לעשות עבודות שירות מכיוון שלא עברה כל עבירה. חרף זאת, עמדה ב"כ הנאשמת על בקשתה ליתן לנאשמת הזדמנות נוספת להתייצב לפני הממונה. בהחלטתי מאותו היום, לפני משורת הדין, לבקשת הסנגורית ובהעדר התנגדות מצד המאשימה, הוריתי כי ככל שיוגשו מסמכים רפואיים לתיק בית המשפט שיהא בהם לתמוך בטענות הנאשמת לקיומן של נסיבות רפואיות במועדים בהם זומנה להתייצב לפני הממונה, אורה על זימונה פעם נוספת. לצורך כך, נדחה מועד מתן גזר הדין.

10. ביום 06.11.19 הוגשו מסמכים רפואיים ע"י הנאשמת ואף שהיה בהם אך כדי להסביר העדר התייצבותה מזימונה ליום 18.08.19 ולא מן הזימון ליום 15.09.19, הוריתי כי הממונה על עבודות שירות יזמנה פעם נוספת.

11. ביום 16.12.19, התקבלה חוות דעת הממונה לפיה לא נמצא מקום להשמעתה של הנאשמת בעבודות שירות בשל אי הסכמתה לרצות עבודות שירות בהתאם לתנאים שיקבע הממונה. עוד עפ"י חוות דעת, הנאשמת דיווחה על מצבה הרפואי, אך לא המציאה מסמכים רפואיים כלשהם ואף לא ידעה למסור פרטים על מינון התרופות אותן היא נוטלת לטענתה. כן, נכתב כי הנאשמת דיווחה על כאבים בכל גופה ולדבריה מזה כשנה אינה עובדת כלל עקב מצבה הבריאותי. הנאשמת טענה עוד למצב נפשי ירוד, כתוצאה ממצבה הגופני ותיארה קושי לרצות מאסר בדרך של עבודות שירות. הנאשמת נדרשה להציג מסמכים רפואיים רלוונטיים, אך נמנעה מהצגת מסמך רפואי כלשהו.

12. עפ"י חוות הדעת, הנאשמת נמצאה כשירה לעבודות שירות, ואולם שעה שלא הושלמו המסמכים הרפואיים על ידה, לא היה לממונה אלא לקבוע כי לא התקבלה הסכמתה של הנאשמת לביצוע עבודות שירות וכי "נוכח אי הסכמת המועמדת לעבוד בשעות העבודה הנדרשות באופן קבוע ורצוף ובהתאם לתנאים שקבע הממונה, עמדתנו היא כי לא ניתנת השמטה בעבודות שירות".

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

13. בטיעוניה, עמדה ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמת, והם שמירה על שלמות גופה וקניינה של המתלוננת. לעניין מדיניות הענישה, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה (עפ"ג 25844-06-14 (מחוזי ת"א) מ"י נ' דרעי ו - עפ"ג 3256-10-14 (מחוזי ת"א) מ"י נ' בלס).

14. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נטען כי הנאשמת התנהגה בצורה אלימה ובריונית על רקע של מה בכך. הנאשמת יצאה במיוחד מרכבה על מנת להתעמת עם המתלוננת ואף תקפה אותה בעודה ברכבה, כל זאת שעה שהמתלוננת בהריון ולעניי ילדיה הקטינים שישבו ובכו ברכב. בנוסף אף השליכה הנאשמת את הנייד של המתלוננת וגרמה לו לנזק.

15. לפיכך טענה המאשימה, כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר בעבודות שירות ועד 12 חודשים בפועל בצירוף מע"ת, קנס ופיצוי.

16. באשר לנסיבות שאינן קשורות בעבירה, צוין כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי. עוד נטען, כי אף שניהול ההוכחות אינו נזקף לחובתה של הנאשמת, אין נטילת אחריות מצידה, חרטה או הליך שיקומי.

17. סופו של דבר, עתרה המאשימה לעונש של שלושה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, מע"ת, פיצוי משמעותי וקנס.

טיעוני הנאשמת:

18. בטיעוניה לעונש, טענה ב"כ הנאשמת, כי הנאשמת הורשעה על בסיס עובדות שונות מאלו שיוחסו לה בכתב האישום וכי לא ניתנה לה כל אפשרות סבירה להתגונן.

19. כן, נטען כי בקשתה של הנאשמת למתן תסקיר שירות המבחן נדחתה פעמיים, וכי היה מקום לאפשר מתן התסקיר לשם קבלת תמונה מלאה אודות נסיבותיה אישיות של הנאשמת.

20. ב"כ הנאשמת עתרה לביטול הרשעתה בדין של הנאשמת. נטען, כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, אם חד הורית לשלושה ילדים, אחד מהם קטין. נטען, כי מצבה הכלכלי בכי רע, כי מתנהלים כנגדה הליכי הוצאה לפועל בגין חובות בשיעור כולל של 100,000 ₪ לערך, וכי היא מתגוררת בדירה שכורה. כן, נטען כי הנאשמת סבלה מאלימות במשפחה מצד הגרוש שלה, אשר הורשע בעבירות אלימות נגדה וביצע עבודות שירות. לעניין זה, טענה ב"כ הנאשמת, כי זו אחת הסיבות שביקשה מתן תסקיר שירות בעניינה של הנאשמת, ושלכן אין דרך נוספת להוכיח טענות אלו.

21. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נטען כי מדובר באירוע חד פעמי, שהתרחש מתוך סערת רגשות ואין בו להצביע על דפוס התנהגות. מעשי הנאשמת אינם כוללים תכנון או שימוש חפצים, המתלוננת לא נזקקה לטיפול ולמעשה לא נגרמה לה כל חבלה ממשית.

22. ב"כ הנאשמת ביקשה להבחין את הפסיקה שהוגשה לעניין מדיניות הענישה, ע"י ב"כ המאשימה, וטענה כי פסקי הדין שהוגשו אינם מתאימים למקרה דנן, בשל חומרתם היתרה. עם זאת, לא הוצגה ע"י ב"כ הנאשמת פסיקה אחרת לעניין העונש.

23. ב"כ הנאשמת הגישה לבית המשפט פסקי דין לעניין ביטול ההרשעה. בהקשר זה, נטען כי נסיבות העניין (היותן מקרה חד פעמי, הנאשמת אם חד הורית שנסעה ברכבה עם בנה שנהג, המתלוננת מאחורה צפרה בצורה אלימה) מצדיקות ביטול ההרשעה ולחלופין הסתפקות בקנס מינימאלי. כמו כן, הוגש מכתב ממעסיקה של הנאשמת, ולפיו הנאשמת עובדת כספים וכי לא יוכל להעסיק עובד בתפקיד זה אם יורשע בביצוע עבירה פלילית. נטען, כי מדובר במקור פרנסתה של הנאשמת, שהינה מפרנסת יחידה, וכי על כן השלכות ההרשעה תהינה חמורות מאוד לנאשמת ולילדיה. לבית המשפט הוגשו תלושי שכר של הנאשמת לחודשים ינואר - אפריל 2019, רשימת תיקים המתנהלים כנגדה בהוצאה לפועל, הסכם שכירות עליו חתומה הנאשמת ומכתב המעסיק.

24. הנאשמת לא ביקשה לומר דבר כאשר ניתנה לה הזכות לדברה האחרון.

25. בטרם מתן גזר הדין, אפשרתי למאשימה, לבקשתה, להגיש פסיקה לשאלת ביטול ההרשעה, ובהמשך לכך הוגשה לעיוני אסופת פסיקה בנושא זה.

דין והכרעה:

26. בטרם אגש לניתוח המשפטי של שאלת ביטול ההרשעה ושאלת העונש הראוי, אפתח בציון מספר הערות כלליות, אך מהותיות לענייננו.

27. ראשית, כפי שצוין לעיל, נטען ע"י הסניגורית, כי הנאשמת הורשעה בעובדות השונות מן העובדות המפורטות כתב

האישום וכי לא הייתה לה כל אפשרות סבירה להתגונן בפני הרשעה שכזו. טענה זו יש לדחות מכל וכל. אכן, לאחר שמיעת הראיות קבעתי כי סדר האירועים כפי שתואר בכתב האישום, אינו נכון וכי תקיפתה של הנאשמת את המתלוננת התרחשה כולה בעת שהמתלוננת ישבה ברכבה. ואולם, כאמור, לעניין עצם התקיפה, רכיביה הפיזיים ואופייה קבעתי כי עלה בידי התביעה להוכיח מעבר לספק סביר. הנאשמת, באמצעות באת כוחה, חקרה את המתלוננת ואת כלל עדי התביעה, ממושכות, והנאשמת העידה לאחר שנכחה בדיונים ושמעה את עדותם. על כן, אין לקבל את הטענה כי לנאשמת לא ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן וכי לעניין זה צריכה להיות השלכה על הענישה שתיגזר עליה.

28. שנית, נטען כי הואיל ובקשת הנאשמת למתן תסקיר שירות המבחן בעניינה נדחתה, אין היא יכולה להוכיח את טענתה כי הייתה חשופה לאליומות שהופעלה כנגדה ע"י בן זוגה לשעבר, אשר הורשע ונשלח לעבודות שירות. גם טענה זו אינה נהירה לי כלל, שהרי אם הורשע בן הזוג, מה מנע מן הנאשמת להגיש את הכרעת הדין וגזר הדין שניתן בעניינו, כחלק מראיותיה לעונש?

29. שלישית, במקרה דנן, ההתרשמות הכללית המתקבלת מהתנהלותה של הנאשמת היא שרוב הנסתר על הגלוי. במה דברים אמורים? הנאשמת נמנעת מהצגת תמונת מצב מלאה לעיני בית המשפט, ביחס לנסיבותיה האישיות הנטענות. כך, לעניין מצבה הרפואי, בחרה הנאשמת שלא להציג מסמכים רפואיים לממונה על עבודות שירות אף שלטענתה היא סובלת מכאבים בכל גופה וממצב נפשי ירוד המשפיעים עליה קשות בחיי היום יום. גם כאשר נדרשה הנאשמת להציג מסמכים רפואיים לבית המשפט, כתימוכין לבקשתה לזמנה פעם נוספת לממונה על עבודות שירות, נמנעה הנאשמת מהגשתם ורק לאחר שהתקיים דיון במעמד הצדדים הציגה מסמכים נקודתיים וחלקיים המתאימים לאחד המועדים בהם זמנה להתייצב לפני הממונה. זאת ועוד, הנאשמת הציגה תלושי שכר ע"ס 6,500 ₪ וטענה כי זוהי הכנסתה היחידה וכי יש לה חובות רבים בהוצאה לפועל, ומנגד הציגה הסכם שכירות של דירה בת 5 חדרים לפיו דמי השכירות עומדים ע"י 5,700 ₪. לאור זאת, עולה כי אין הלימה בין נתון היקף ההכנסה של הנאשמת כפי שנטען לבין הוצאה החודשית הנטענת בגין דיור. הנאשמת יכולה הייתה להציג תדפיסי חשבון עו"ש, עבור 3 חודשים אחרונים, כדי לתמוך טענותיה בדבר היקף ההכנסות ומצבה כלכלי אשר נטען שהינו בכי רע, אך נמנעה מלעשות כן. זאת ועוד, כאמור הציגה הנאשמת תלושי שכר לחודשים ינואר - אפריל 2019 וכן מכתב ממעסיקה הנושא תאריך 1.5.19, ואולם מחוות דעת הממונה עולה כי הנאשמת דיווחה שאינה עובדת מזה כשנה, בשל מצבה הרפואי. אם כן, לא ברור כיצד דברים אלו מתיישבים, וכן לא ברור, אם הנאשמת אינה עובדת מזה כשנה, ואין לה כל הכנסה כיצד היא מממנת הוצאותיה, בפרט בגין דיור. לכל התהיות האמורות, לא סיפקה הנאשמת הסברים.

סוגיית אי ההרשעה - כללי

30. אפתח את הדיון בבקשת הנאשמת להימנע מהרשעתה, שהרי אם אמצא כי יש מקום להיעתר לה, יהיה בכך בהכרח בכדי להשפיע על הדיון בשאלת העונש.

31. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (להלן - "**הלכת כתב**") קבע בית המשפט העליון, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים; על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

באותה פרשה נפסק, כי יש להימנע מהרשעה רק במקרים חריגים שבהם הצטברות הנסיבות הקשורות בנאשם ובעבירה שעבר מצדיקה שלא להטביע בנאשם אות קלון של פליליות.

32. בהמשך להלכת כתב פסק בית המשפט העליון, כי החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה היא חריג בהתחשב בתכליות המשפט הפלילי. אולם רקמת החיים האנושיים מולידה מצבים שאינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי המחייב הרשעה בעקבות הוכחת אשמה. המדובר במקרים חריגים ומיוחדים, שבהם נוצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה. עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק שעלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק ממשי קונקרטי (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07); ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין** (4.9.09); רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (1.1.13); ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.13)).

33. לפי הפסיקה, עבירות אלימות אינן מתאימות, ככלל, להימנעות מהרשעה. עם זאת, למדיניות זאת קיימים חריגים, גם בעבירות חמורות מזו שביצעה הנאשמת שלפניי, מקום בו נסיבותיו האישיות של הנאשם מצדיקות זאת (ראו, למשל: ע"פ 9090/00 **שניידרמן נ' מדינת ישראל** (22.2.01) - הימנעות מהרשעה בעבירה קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת נשק; רע"פ 658/01 **כהן ואח' נ' מדינת ישראל** (11.10.01) - הימנעות מהרשעה בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת דבר במרמה, מסירת ידיעה כוזבת ונסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות; ע"פ (מחוזי, ת"א) 70842/05 **ארליך נ' מדינת ישראל** (2.10.05) - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפה; ת"פ (מחוזי, ירושלים) 2086/06 **מדינת ישראל נ' מימון** - הימנעות מהרשעה בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות (5.9.07); ע"פ (מחוזי, חיפה) 34307-12-10 **סובוטניק נ' מדינת ישראל** (7.4.11) - הימנעות מהרשעה בעבירה של מעשה מגונה בפומבי; ת"פ (שלום, ירושלים) 48049-05-10 **מדינת ישראל נ' גרום** - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפה; ת"פ (שלום, ירושלים) 45844-03-13 **מדינת ישראל נ' אילוז** - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה).

34. ניתן לראות בפסיקה גם גמישות מסוימת בבחינת הוכחת נזק קונקרטי, בעבירות שונות (ראו, למשל: ע"פ 21037-11-13 **אוהב ציון נ' מדינת ישראל** - ביטול הרשעה בעבירה של שהיה ללא היתר והפרעה לעובד ציבור; ת"פ (שלום-רחובות) 4397-12-16 **מדינת ישראל נ' פוקס**, ביטול הרשעה בעבירה של גניבה; ת"פ 47754-06-16 (שלום, פתח תקווה) **מדינת ישראל נ' סואעד** - ביטול הרשעה בעבירה של החזקת סכין).

35. ואולם, ברוב המוחלט של המקרים המפורטים לעיל, דובר על נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, ובתי המשפט שמו דגש בפסיקתם על שיקולי השיקום והנזק הצפוי להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו (לרבות, בהליכי גיוסו לצה"ל, בלימודיו, ובחיינו ככלל). יוצאים מן הכלל, פסקי הדין בע"פ 70842/05, שם דובר על רופא, בת"פ 4849-05-10 שם הנאשם היה מורה וב - ת"פ 45844-03-13 - שם, למד הנאשם לימודי אדריכלות. בכל אלו, לא דובר בנאשמים צעירים, אך בית המשפט התמקד בשאלת הנזק הקונקרטי הצפוי לנאשמים במסגרת עיסוקיהם בעקבות ההרשעה.

נסיבות המעשה והעושה במקרה שלפני:

36. בהתאם להלכת כתב, עלינו לבחון האם מעשה העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים.

37. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, התקיפה התרחשה על רגע סכסוך דרכים "רגיל" בין נהגים. למעשה, המילה "סכסוך" אינה בהכרח מתאימה למקרה דנן, שכן כל חטאה של המתלוננת היה שצפרה בצופר רכבה כדי להאיץ בבנה של הנאשמת לנסוע בעת שהתחלף הרמזור. מי שיזם את המגע האלים היתה הנאשמת, אשר לשמע הצפירות, ירדה מן הרכב, וצעדה אל חלון הנהגת ברכבה של המתלוננת. עוד קבעתי, כי הנאשמת החלה צועקת ומגדפת את המתלוננת, וכן רכנה אל פנים הרכב ותקפה את המתלוננת בכך שסתרה על לחיה, הסירה ממנה את כיסוי הראש ושרטה אותה בציפורניה בידה שמאלית ובצווארה, תוך שהיא גורמת לה לחבלות בדמות שריטות, והכל שעה שהמתלוננת בהיריון בחודש חמישי ושני ילדיה הקטנים בוכים ברכב בעת שהם חוזים במתרחש. הנאשמת לא הסתפקה באמור וכאשר המתלוננת נטלה את מכשיר הטלפון שלה כדי לצלם את המתרחש, הנאשמת חטפה ממנה את המכשיר והשליכה אותו אל הקרקע וגרמה לו לנזק.

38. מתיאור נסיבות המקרה, ניתן ללמוד כי הנאשמת תקפה את מתלוננת באופן בריוני, וכל זאת על דבר של מה בכך - "צפירת האצה" שצפרה המתלוננת. האירוע התרחש לאור יום ולעיני כל, כאשר הנאשמת יזמה את התקיפה. אמנם, האירוע היה ספונטני, לא מתוכנן ולא כלל שימוש בחפץ כלשהו, אבל עודנו אירוע חמור ואף שהמתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי, אין הדבר משנה את העובדה שנגרמו לה חבלות כתוצאה מן התקיפה ובנוסף לאמור נגרם נזק לרכושה, מכשיר הטלפון שהושלך ע"י הנאשמת ארצה.

39. לפיכך, מבחינת סוג העבירה ואופייה, בנסיבות המקרה דנן, הרי שאינו מקיים את המבחן שנקבע בהלכת כתב ככזה המאפשר ויתור על הרשעה מבלי לפגוע יתר על המידה באינטרס הציבורי.

40. די באמור, בכדי לדחות את הבקשה לביטול ההרשעה, שהרי התנאים שנקבעו בהלכת כתב הינם תנאים מצטברים, אך למעלה מן הצורך אדרש לטענת הנאשמת לעניין נזק קונקרטי שעשוי להיגרם לה כתוצאה מן ההרשעה.

41. כאמור, הנאשמת הציגה מכתב ממעסיקה ולפיו היא מועסקת כמנהלת חשבונות, חשבת שכר ואחראית כספים ראשית. כן נכתב כי "עובדי כספים בכירים מחויבים להיות נקיים מהרשעות פליליות, לא אוכל להמשיך להעסיק בתפקיד זה עובד בעל רישום פלילי". לאור האמור במכתב, נטען כי הרשעתה של המתלוננת תוביל לאבדן מקור פנסתה היחידי ולפגיעה קשה בה ובילדיה.

42. ואולם כפי שפורט לעיל, לא ברור כיצד מכתב זה, הנושא תאריך 1.5.19, עולה בקנה אחד עם האמור בחוות דעת הממונה, מיום 16.12.19, לפיו הנאשמת דיווחה שאינה עובדת מזה כשנה בשל מצבה הרפואי. לאור דברים אלו,

נראה כי נכון להיום ממילא הנאשמת אינה מועסקת על ידי אותו המעסיק שמסר את המכתב. ראוי לציין כי מתלושי השכר עולה כי העסקתה של הנאשמת החלה אך בינואר 2019, כלומר אין מדובר במקום עבודה שבו מועסקת הנאשמת תקופה ארוכה, אלא חודשים בודדים בלבד ולכן לא מן הנמנע כי היה זה מקום עבודה זמני בלבד. יתרה מכך, ככל שהנאשמת עוודנה מועסקת אצל אותו המעסיק, גם נכון להיום, הרי שלא עולה מן המכתב שהתוצאה של הרשעתה הפלילית תהא פיטוריה, אלא כי לא תוכל להמשיך לעסוק בתפקידה כעובדת כספים. זאת ועוד, לא נטען וממילא לא הוכח, כי הרשעה פלילית תמנע מן הנאשמת להשתכר באופן כללי, שלא אצל אותו המעסיק, באותו התפקיד או בתפקיד דומה.

43. לנוכח האמור, אני קובעת כי לא הוכחה גם הטענה שהרשעתה של הנאשמת תסב לה נזק קונקרטי. זאת ועוד, שיקולי שיקום אחרים כלל אינם על הפרק, שכן הגם שהנאשמת נעדרת עבר פלילי, הרי שגם לאחר הרשעתה בהמשך לשמיעת הראיות, גם במסגרת דברה האחרון - לא נטלה אחריות, לא הביעה חרטה ואף לא שמץ של אמפטיה כלפי המתלוננת ומכאן גם דחיית בקשתה למתן תסקיר שירות מבחן בעניינה.

44. מסקנתי, אפוא, היא כי אין המקרה דנן עולה בגדר אותם מקרים חריגים ומיוחדים, שבהם נוצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה. אשר על כן, אני קובעת כי ההרשעה תיוותר על כנה.

קביעת מתחם העונש ההולם

45. לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

46. בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בשלושה פרמטרים - האחד, **הערכים החברתיים שנפגעו** מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, השני, **מדיניות הענישה** הנהוגה, והשלישי, **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**.

פגיעה בערכים המוגנים:

47. הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות בהן הורשעה הנאשמת הם שלמות גופה, בטחונה ושלוות נפשה של המתלוננת, בריאותה, קניינה וכבודה. ערכים אלו הם מהחשובים במארג הערכים החברתיים המוגנים.

48. בשורה ארוכה של פסקי-דין חזר בית-המשפט העליון על הצורך להילחם בנגע האלימות באמצעות הטלת עונשי מאסר משמעותיים. ר' למשל ע"פ 8991/10 **מכבי נ' מדינת ישראל** (מיום 27.10.11):

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר,

שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות...אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער. המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע, ועל כן בדין נתן בית משפט קמא משקל מרכזי בגזר הדין לחומרת מעשיו של המערער".

נסיבות ביצוע העבירה:

49. כאמור, וכפי שכבר פורט לעיל, הנאשמת תקפה את המתלוננת, ללא כל התגרות מצידה, על רקע שימוש בצופר רכבה בלבד (גם אם היה זה שימוש "אלים" בצופר כטענת ב"כ הנאשמת). הנאשמת יזמה את המפגש בינה לבין המתלוננת בכך שירדה מרכבה ונגשה אל חלון הנהגת ברכב המתלוננת, וללא כל סיבה החלה תוקפת את המתלוננת בעת שזו מצויה בהריון מתקדם עם שני ילדיה הקטינים ברכב. לאחר האמור, אף השליכה את הטלפון הנייד של המתלוננת אל הקרקע וגרמה לו לנזק. אמנם, המדובר במעשה לא מתוכנן ואשר לא היה בו שימוש בכל חפץ, אך מדובר בהתנהגות אשר יצאה מכל פרופורציה, ומלמדת על כשל ערכי ממשי ועל תפישה של זילות כלפי שלומם של אחרים. הפעלת אלימות כזו, בלא כל עילה, היא אחד התרחישים מהם חושש כל אדם וכל נהג המשתמש בדרך ופעמים רבות היא עלולה להסלים ולהוביל לתוצאות קשות. במקרה דנן, האקט הפיזי האלים אמנם אינו מן הרף הגבוה וכך גם החבלות שנגרמו למתלוננת, אך יתר הנסיבות מצביעות על פגיעה ממשית בערכים המוגנים, שכן אין להתעלם מן העובדה שאכן נגרמו למתלוננת חבלות ועוד יש להתחשב בתחושת ההשפלה וסערת הרגשות בה הייתה נתונה בעת המעשה, כשהיא ישובה ברכב, חוששת לפגיעה בעובר שבבטנה ולשני ילדיה הישובים מאחור.

50. בנסיבות המקרה, אני קובעת כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף בינוני.

מדיניות הענישה הנהגת:

51. לעניין מתחם הענישה, יובהר תחילה כי מצאתי לקבוע מתחם ענישה אחד לשתי העבירות בהן הורשעה הנאשמת, נוכח הזיקה החזקה שבין העבירות והיותן חלק מאותו אירוע עברייני.

52. כפי שפורט לעיל, המאשימה טענה למתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר. ב"כ הנאשמת טענה, כי הפסיקה שהציגה המאשימה הינה מחמירה, אך לא טענה למתחם ענישה אחר.

53. על מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ברף בינוני, ובנסיבות דומות, ניתן ללמוד ממדיניות הפסיקה הרלוונטית (ראו, למשל: רע"פ 3158-18 פלוני נ' מדינת ישראל (26.6.18); רע"פ 8781/16 הלפרין נ' מדינת ישראל (16.4.18); רע"פ 1402/15 טלי נ' מדינת ישראל (4.3.15); ע"פ (י-ם) 27637-07-16 גלזר נ' מדינת ישראל (8.9.16); עפ"ג (י-ם)

51003-10-14 מדינת ישראל נ' אדלרסברג (24.12.14); ע"פ (מרכז) 41309-08-11 מעודד נ' מדינת ישראל (18.12.11); ת"פ (ת"א) 41365-12-15 מדינת ישראל נ' טשפולטוב (20.11.18).

54. לאור נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה, מתחם העונש ההולם את העבירה מושא כתב האישום הראשון, נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים, לצד ענישה נלווית.

נסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה:

55. הנאשמת, בת 44, אם חד הורית לשלושה ילדים, בהם קטין אחד.

56. הנאשמת טענה לבעיות בריאותיות משמעותיות, אך הציגה תיעוד רפואי חלקי ביותר ונקודתי.

57. כפי העולה מתדפיס לשכת ההוצאה לפועל, כנגד הנאשמת מתנהלים 8 תיקי הוצאה לפועל בהיקף חובות כולל של כ - 100,000 ₪.

58. הנאשמת טענה שספגה אלימות מבן זוגה לשעבר, ויש להצר על כי לא הוצגו הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו.

59. הנאשמת נעדרת עבר פלילי, ומדובר במעשה אשר אינו מאפיין את אורחות חייה.

60. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות. יחד עם זאת, ניתן לקבוע כי ניהול ההוכחות לא היה לחינם שכן זוכתה מעבירה של תקיפה סתם.

61. לאור המפורט לעיל, אני קובעת כי יש לגזור את דינה של הנאשמת ברף התיכון של מתחם הענישה.

62. יובהר, כי בהתאם לקביעתי זו סברתי כי עתירת המאשימה לגזירת עונש של מאסר בפועל שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות היא ראויה בנסיבות המקרה. ואולם, הנאשמת סיכלה בהתנהלותה אפשרות זו. יצוין, כי לאחר קבלת חוות דעת הממונה, הגישה הסניגורית בקשה לתיק בית המשפט, ובמסגרתה עתרה כי בית המשפט יתחשב בהעדר יכולתה של הנאשמת לבצע עבודות שירות מנסיבות רפואיות, כפי שעולה מחוות דעת הממונה. דא עקא, שהאמור אינו עולה מחוות הדעת. מה שנכתב ע"י הממונה, כי הנאשמת טענת בפניו לחוסר יכולת לבצע עבודות שירות, אך נמנעה מהצגת תימוכין רפואיים מתאימים ועל כן יש לראות זאת כהעדר הסכמה של הנאשמת לבצע עבודות שירות ולא נקבעה למעשה העדר כשירותה. יש לתמוה על בחירתה של הנאשמת לנהוג כאמור ולהתעלם מדרישת הממונה למסמכים רפואיים, שהרי בנקל הייתה יכולה להציגם. משסיכלה כאמור הנאשמת את האפשרות לגזור עונשה לעבודות שירות, יש לבחון מהן החלופות העונשיות העומדות על הפרק.

63. בנסיבות המקרה והעניין, סבורני כי אין כל עילה לסטייה לקולא מהמתחם, שכן כאמור לא הוכחו שיקולי שיקום כלשהם, ולפיכך אני דוחה את עתירת הסניגורית להסתפק בקנס כספי בלבד.

64. עוד אני סבורה, כי הטלת עונש מאסר מותנה לא תהלום את קביעתי שיש לגזור את דינה ברף התיכון של מתחם הענישה. אשר על כן, לאור ההלכה הפסוקה העוסקת בתפקידו של בית המשפט במיגור נגע האלימות בחברה, ובנסיבות המקרה והנאשמת שלפניי, החלטתי לגזור את דינה של הנאשמת למאסר קצר בכליאה ממשית בצירוף ענישה נילוויית. בשל חובותיה הכספיים של הנאשמת ועל אף שלא הוצגה תמונה מלאה ביחס למצבה כלכלי, החלטתי שלא להטיל עליה רכיב עונש של קנס כספי, אך כן מצאתי לפסוק פיצוי למתלוננת.

סוף דבר:

65. אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 45 ימי מאסר בפועל.

ב. 4 ח' מאסר על תנאי, שלא תעבור הנאשמת עבירות אלימות ועבירות רכוש למשך שנתיים מהיום.

ג. פיצוי למתלוננת, ע"ס 1,500 ₪, שישולם עד ליום 01.04.20.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א טבת תש"פ, 08 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.